

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **Y. R.**, nar., státní příslušnost, t.č. bytem, zastoupeného JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem 602 00 Brno, Heinrichova 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2012, č.j.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna právní zástupkyně žalobce se přiznává v částce 10.650,-Kč a bude vyplacena ve lhůtě 30 dní od právní moci rozsudku na účet právní zástupkyně JUDr. Romany Lužné na č.ú. 202847656/0600 u GE Money Bank, a.s. z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11.6.2012 výše uvedené č.j. žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že žalobce vstoupil na území ČR nejprve v roce 1998 a postupně se zde oženil, získal trvalý pobyt, rozvedl a opět oženil. S druhou manželkou má nezletilého syna a v době rozhodování žalovaného čekal narození dalšího potomka. Kvůli páčání trestné činnosti byl odsouzen nejprve k podmíněnému trestu odnětí svobody a následně i k nepodmíněnému trestu, pročež strávil 2 a půl roku ve vězení. Podíl na páčání

uvedené trestné činnosti byl ze strany žalobce aktivní, což se snažil v řízení o mezinárodní ochraně zlehčovat a prezentovat se v roli nešťastné oběti. Následně mu byl proto zrušen trvalý pobyt, takže se dostal do problémů kvůli svým plánům na pobyt v ČR se svoji rodinou. Žalovaný je přesvědčen, že žadatel vycestoval z Ukrajiny výhradně z osobních a ekonomických důvodů ve snaze zaopatřit si v cizině prostředky pro zlepšení kvality svého života, což ostatně on sám potvrdil. Na se bez problémů vracel a kontaktoval se s místními orgány státní správy, které mu vydaly i nový cestovní doklad. O mezinárodní ochranu požádal až po několikaletém pobytu proto, že nebyl schopen zajistit si zde jinou formou povolení k dalšímu pobytu poté, co mu byl zrušen trvalý pobyt. Správní orgán je přesvědčen, že jediným motivem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat svůj další pobyt v ČR. Takové důvody ale nelze důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 a § 14 ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle zákona o azylu podřadit, neboť jejich výčet je zcela taxativní a snahu o legalizaci pobytu rozhodně neobsahuje. Žalobce má možnost si zde legalizovat pobyt za využití běžných typů pobytu, kterému dává právní řád České republiky k dispozici, zejména pak zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců v platném znění.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, kde navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný si nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, čili porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., - správní řád. Dále porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu, neboť při hodnocení podkladu pro vydání rozhodnutí žalovaný nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a nesprávně tak posoudil žádost o mezinárodní ochranu. Nesprávně posoudil existenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 a) písm. d) azylového zákona, to znamená, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dále vytýkal žalovanému, že v odůvodnění uvedl pouze to, že jeho družka byla 2x za ním na a jednou dokonce i s jejich společným synem, takže nemůže být pro ni toto prostředí neznámé a je jen na ni, zda bude v případě jeho nuceného vycestování ochotna ho i s dětmi následovat. Žalovaný neposoudil možnosti její společenské a pracovní integrace na území, a to, že manželka, ani syn neovládají ukrajinský jazyk a její možnost pracovního uplatnění je nulová. Naopak v ČR jeho manželka má zaměstnání a je tedy velkou oporou v této nekalé životní situaci. Sám již nemá na žádné zázemí, nemá tam bydlení, takže by bylo nespravedlivé požadovat po manželce, aby se vzdala veškerého zázemí v ČR a následovala ho do země, jejíž jazyk neovládá, kde nemá žádné zázemí a kde bude velmi problematická i integrace jejich dětí.

Dále namítá, že nedostal zákaz pobytu a také nebylo vydané žádné rozhodnutí o správním vyhoštění jeho osoby z území České republiky a tudíž není veden v evidenci nežádoucích osob a záleží jenom na něm, zda požádá o udělení pobytu na území ČR a splní dané podmínky zákona o pobytu cizinců. S tím žalobce vycházel z tvrzení žalovaného, které považuje za účelové, neboť správnímu orgánu musí být z jeho praxe známé, že nesplnění

podmínky trestní zachovalosti neumožňuje mu jakýmkoliv způsobem upravit si pobyt na území ČR. Ministerstvo zamítne žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud je důvodné nebezpečí, že by žadatel o vydání povolení k pobytu mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce je přesvědčen, že využil všech možností zákona o pobytu cizinců na území ČR, avšak trestní odsouzení a následné zrušení povolení k trvalému pobytu mu znemožnily legalizovat jeho pobyt na území ČR. Vede řádný život a svého jednání minulosti velice lituje, má však za to, že ze svých chyb se poučil a velmi mu záleží na tom, aby mohl na území ČR žít se svoji rodinou a vychovávat své děti. Je toho názoru, že rozhodnutí žalovaného nevyplyvá ze zjištěných podkladů tj. chybí zde logické vazby mezi rozhodnutím a podklady pro ně.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. září 2012 navrhl zamítnutí žaloby, neboť svrchovaným právem každého suverenního státu rozhodovat o povolení vstupu pobytu cizím státním příslušníkům na své území. Žalobce se však svoji závažnou trestnou činností opakovaně dopustil porušení českého právního řádu. V tomto směru je pak nutno konstatovat, že zájem českého státu na ochraně veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti převyšuje zájem žalobce na ochranu rodinného života, který vede v ČR. Je na žalobci, aby se nyní jako dospělý člověk postaral o svoji rodinu a vytvořil ji zázemí, toto však nemusí být bezpodmínečně na území ČR, neboť, jak bylo zjištěno, žádné objektivní důvody nebrání žalobci návratu do jeho vlasti a realizaci jeho rodinného života tam. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS, resp. rozsudek NSS, č.j. 6Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, dle kterého důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodu pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Tím, že žalobci nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť žalobci nebrání nic v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že žalobce hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezbavuje jej to povinnosti dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR. Legalizaci pobytu tak v případě žalobce nelze zahrnout pod důvody k udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, ani pod důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu a ani pod důvody dle ust. § 14 a) zákona o azylu, neboť neudělení s ohledem na všechny skutečnosti neznamena porušení mezinárodních závazků ČR. Vzhledem k tomu, že nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, kterým nebyla mezinárodní ochrana udělena, navrhl žalovaný zamítnutí žaloby v celém rozsahu.

Žalobce v soudním řízení uvedl, že institut azylu slouží k tomu, aby člověku bylo pomoheno, což v tomto případě napadené rozhodnutí neřeší a neřeší co by se stalo s jeho ženou a dětmi. Nebylo mu umožněno jakékoliv pomoci v získání dokladů ani po stránce sociální, kdy rodina neměla dostatek finančních prostředků a poukázal na systém azylového řízení, kdy mu bylo řečeno, že mu takovéto věci z hlediska rozhodujícího správního orgánu nebude vyhověno. Je sice možné, aby manželka s rodinou zůstala v ČR a on vycestoval, ale

domnívá se, že je předmětem azylového řízení mu pomoci v tom, aby takováto situace nenastala. Závěrem uvedl, že na své žalobě trvá a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby, neboť důvody, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí a byly citovány i v soudním řízení nebyly podkladem proto, aby řešení jeho rodinných vazeb spadalo do norem zákona o azylu. Žalobce podal žalobu do rozhodnutí, kterým byl zrušen jeho trvalý pobyt a toto řízení bylo přerušeno z důvodů očekávání rozhodnutí v této projednávané věci.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadená rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těchto hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první s.ř.s.).

Soud vycházel v rámci podaných žalobních bodů ze správního spisu žalovaného, kde z pohovoru ze dne 30.4.2012 bylo zjištěno, že žalobce opustil v roce 1998 proto, že tam dle svého názoru neměl dobré rodinné zázemí. Na žil jen se svoji matkou. Chtěl si najít místo, kde by mohl normálně žít, pracovat, vydělávat a existovat. Neměl žádný konkrétní problém, proč by měl z odejít a bylo mu i jedno, do které země pojede. Do České republiky odjel ihned po skončení vojenské základní služby, když mu bylo 20 let. V současné době na nemá žádné zázemí kam by se mohl vrátit, neboť matka žije v ČR od roku 1996 a má zde trvalý pobyt. Pracoval zde na různých stavebách, je vyučený zámečnický ale musel by si dělat nové zkoušky, takže vykonával práce různého druhu. V roce 2003 – 2004 se pokoušel podnikat, dle jeho názoru to nedokázal uhlídat z hlediska hrazení daní a byl odsouzen pro nesprávné vedení firemní dokumentace. Tím podnikání skončilo. Na území ČR byl odsouzen podruhé. Přešel na jinou víru – na Islám a do druhého konfliktu se dostal z toho důvodu, že ho nějaký člověk, také muslim požádal o pomoc. Šel pomoci jen na základě víry a nenapadlo ho, že tento má nějaké špatné úmysly. Vyzvedli nějakého muže v Brně, chvíli si s ním povídali, potom k nim přisedl do auta a odvezli ho někam za město, kde žadatelův komplic toho muže zbil. Pro něj vězení nebyl žádný trest, měl tam jídlo a postel ale manželka byla potrestána daleko víc, protože musela sama řešit spoustu krizových situací a měla hodně těžké časy. Z vězení byl propuštěn na podmínku před vypršením trestu. Na odjel jednou nebo dvakrát na krátkou dobu kvůli vyřízení dokladů. Podmínečně byl propuštěn koncem roku 2009 a když sehnal peníze na cestu, tak odjel na, kde se zdržel jeden rok. Když si vyřídil pas, šel do na českou ambasádu a požádal o vízum. Dvakrát za ním přijela na návštěvu manželka jednou i se synem. Na území si za celou dobu nedokázal sehnat práci ale občas sehnal práci ve stavebnictví, za kterou však nedostal zaplacené. S výdaji na živobytí mu pomáhala rodina z České republiky i z Nebyl tam schopen uživit sám sebe, natož rodinu. Zrušení trvalého pobytu v České republice bylo zdůvodněno jeho trestnou činností. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný posoudil jako snahu o legalizaci pobytu na území České republiky, protože se nechce vrátit na, kde podle

svého názoru nemá žádné zázemí. V České republice by chtěl zůstat se svoji českou manželkou, se kterou čekají narození druhého dítěte a se synem.

Z napadeného rozhodnutí bylo zjištěno, že žalovaný správní orgán posoudil jeho žádost z hledisek poskytování mezinárodní ochrany podle § 28 odst. 1 zákona o azylu. Mezinárodní ochrana podle tohoto ustanovení je udělena, pokud jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi, které učinil během podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 20.4.2012 a pohovoru 30.4.2012. Dále vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na území, konkrétně z Informací ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. ze dne 13.5.2009, č.j. ze dne 23.7.2009 a č.j. ze dne 19.1.2010. Žalovaný měl též k dispozici aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Veškeré výše uvedené informace jsou nedílnou součástí spisového materiálu a v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., byla žalobci dne 8.6.2012 poskytnuta možnost seznámit se s nimi v jazyce českém. Žalobce nežádal tlumočníka. Žalobce se s informacemi seznámil a sdělil k otázce č. 2 informaci č. 106362/2009 – LPTP, že je to docela jednoduchý způsob vyřídit si na cestovní doklad, ale po dobu voleb na pasy nevydávají. K otázce č. 3 uvedl, že neví, který úřad na pas vyřídí za 2 dny, že by to rád viděl. K otázce č. 4 uvedl, že v případě pokud vydání pasu trvá několik měsíců občanovi nic nebrání v zemi si najít zaměstnání. Je přesvědčen, že žalovaný je na velkém omylu, když se domnívá, že je demokratická země. Žalobci byl vysvětlen způsob získávání informací a zopakována skutečnost, že tyto informace jsou součástí správního spisu a správní orgán je povinen mu dát možnost se k těmto informacím vyjádřit. Žalobce sdělil, že k těmto informacím nechce nic dodat a že už dodal vše, co chtěl.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující uplatňování politických práv a svobod. opustil v roce 1998 z důvodu snahy vyhnout se neutěšené osobní situaci. Nebyl členem žádné politické strany ani podobného uskupení a žádné aktivity v tomto směru na ... nevyvíjel. Žalovaný pak konstatoval, že nebyly zjištěny žádné důvody, pro které by mohl být žalobce na pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Taktéž neshledal žádné důvody z hlediska ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by ve smyslu výše uvedeného naznačovaly, že opustil svoji vlast na základě ze shora uvedených důvodů. Takovým důvodem není ani jeho obava z následků jeho konverze k, Sám konstatoval žalobce, že problémy s náboženství občané nemají.

Obdobným způsobem byly posouzeny i ostatní ustanovení zákona o azylu zejména § 13 odst. 1, § 14, § 14 a) odst. 1, § 14 a) odst. 2. Podle ust. § 14 a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Původcem vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na, jak bylo výše citováno. O posouzení výpovědi žalobce nedospěl správní orgán k závěru, že by mu byl na Ukrajině uložen trest smrti, či mu vykonání tohoto trestu hrozí. Na základě výpovědi žalobce rovněž není důvod se domnívat, že by mohl být v případě svého návratu do vlasti vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

S odůvodněním žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí soud souhlasí. Správní orgán na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že nehrozí žalobci v zemi původu po návratu žádné azylově relevantní pronásledování ani vážná újma, která by se nedala řešit na, Žalobce jednoznačně prohlásil, že se státními orgány své země žádné potíže neměl a jakkoli v minulosti nebyl stíhán a nelze předpokládat, že by mu stíhání po několika letech pobytu v cizině opakovaných návratech do vlasti a spolupráce s ukrajinskými orgány ve věci získání cestovního dokladu mělo hrozit.

Soud po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobce odešel z vlasti z důvodu ryze osobních a že svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal pouze ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na jejím území. Žalobce opřel svoji žalobu též o to, že na území ČR se oženil, v době podání žaloby očekával narození druhého dítěte, které v současné době už se narodilo. Žalobce především spatřoval v případě, že by musel odejít z ČR, že by odloučení od rodiny představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahu, že

by vycestování takové osoby bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky zejména pak s úmluvou o právech dítěte a článku 8 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Takový stupeň integrace do společnosti ČR však soud též neshledal. Na území ČR se žalobce opakovaně dopouštěl trestné činnosti, za kterou byl trestán. Proto mu na základě těchto skutečností byl v ČR zrušen trvalý pobyt a on se snaží prostřednictvím azylového řízení problém se svým dalším pobytem vyřešit. Podmínky pro trvalý pobyt nesplňoval v důsledku páchání trestné činnosti na území ČR. Soud na základě výše uvedeného také neshledal, že by rozdílné vazby v ČR byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) písm. d) zákona o azylu. Nejde tady o nucené odebrání dětí rodičům, žalobce není povinen ČR okamžitě po ukončení řízení o mezinárodní ochraně opustit a není veden ani v evidenci nežádoucích osob, což by bylo nejzásadnější překážkou získání jakéhokoli legálního pobytu na území ČR. Záleží pouze na něm, zda požádá o udělení pobytu na území ČR a splní dané podmínky zákona o pobytu cizinců. Soud vycházel také z judikatury NSS (rozsudek 6Azs 5/2010), že manželství se státní občankou ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Soud dále konstatuje, že tím že žalobci nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť žalobci nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že žalobce hodlá realizovat své právo na rodinný život na území ČR, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v ČR, přičemž i v případě, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území ČR.

Soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházejícího vydání v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že na základě shora uvedených skutečností nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti a důvodnosti). Soud neshledal, že by správní orgán postupoval v rozporu s platnými právními předpisy, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupce z řad advokátů a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s.ř.s.). Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna za zastupování ve výši 10.650,-Kč

(4 úkony po 2.100,-Kč, 1 úkon poloviční ve výši 1.050,-Kč, 4x paušál po 300,-Kč). Zástupkyně žalobce neuplatnila úhradu DPH, neboť není plátcem DPH. Odměna ve výši 10.650,-Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně na účet zástupkyně JUDr. Romany Lužné č. 202847656/0600 u GE Money Bank, a.s., do 30-ti dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. ledna 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová